

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka, soudce Mgr. Richarda Galise a soudkyně Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobce: **K. K.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Mariem Kotorou
sídlem Malická 11, Plzeň

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2024, č. j. 016343/2024/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2024, č. j. 016343/2024/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Maria Kotory, advokáta.

Odůvodnění:

1. Soud v této věci řešil formální náležitosti výroku rozhodnutí žalovaného o odvolání, a zda případně ob stojí rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací o serveru, na který jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje: X

ukládány fotografie z automatického rychloměru, z důvodu, že by jejich poskytnutí významně nebo přímo mohlo ohrozit účinnost bezpečnostního opatření stanoveného na základě zvláštního předpisu pro účel ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku. Dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné.

Vymezení věci

2. Podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (viz čl. II bod 1 zákona č. 241/2022 Sb.; dále „zákon o svobodném přístupu k informacím“) žalobce požádal Městskou policii Příbram o poskytnutí informace:
 - kde je fyzicky umístěn server, na který jsou ukládány fotografie z automatického rychloměru umístěného na pozemní komunikaci v obci Bohutín, silnice I/18, směr Příbram,
 - jaká je konfigurace tohoto serveru, zejména jaká je velikost jeho úložiště/diskového pole.
3. Městský úřad Příbram (dále „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 21. 12. 2023, č. j. MeUPB 131962/2023 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), odmítl informace poskytnout. V odůvodnění uvedl, že poskytnutím požadovaných (informačně a hardwarově zásadním způsobem strategických) informací by postupoval v rozporu se zásadami kybernetické bezpečnosti a mohl by tak ohrozit ochranu vlastní sítě a programů před případným digitálním útokem, jehož cílem by mohlo být zasažení, změna nebo zničení informací nebo přerušení běžných procesů úřadu.
4. Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále „napadené rozhodnutí“) prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že do jeho výroku doplnil odkaz na § 11 odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím (výrok I), a současně zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí (výrok II).
5. Žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) se žalobce domáhal zrušení napadeného a prvostupňového rozhodnutí a uložení povinnosti informace poskytnout.

Žaloba

6. Žalobce v žalobě namítal, že jsou výroky napadeného rozhodnutí nesrozumitelné a vnitřně rozporné. Žalovaný nemohl výrokem I změnit prvostupňové rozhodnutí a výrokem II odvolání zamítnout. Mohl buď rozhodnutí změnit, nebo odvolání zamítnout. Nebyl oprávněn rozhodnout více výroky. Jeden výrok vůči druhému zakládá překážku věci rozhodnuté.
7. Napadené rozhodnutí považoval též za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a za nezákonné. Žádost o informace byla odmítnuta dle § 11 odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. Ten předpokládá, že existuje bezpečnostní opatření stanovené na základě zvláštního právního předpisu. Správní orgány nepoukázaly na konkrétní bezpečnostní opatření podle zákona č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti a o změně souvisejících zákonů (zákon o kybernetické bezpečnosti), účinného do 31. 10. 2025. Takové opatření není žalobci známo. Z rozhodnutí neplyne, proč by poskytnutím informací byla výrazně nebo přímo ohrožena účinnost opatření. Žalobci není zřejmé, jak by informace o umístění nebo o konfiguraci serveru mohla narušit

kyberbezpečnost. Veřejnost má právo vědět, kde je server uložen, kam jsou data odesílána a jak velké je úložiště.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že přestože má žalobce datovou schránku, žádost i další podání podávala jiná osoba, která je žalovanému známá z úřední činnosti svými dotazy na fotografie z rychloměrů, obstrukcemi v přestupkovém řízení apod. Teprve na opakovanou výzvu začal žalobce s úřadem komunikovat, a to stížností na postup a opakováním žádosti. Z jednání těchto osob je patrné, že žalobce původně nevystupoval v dotazu svým jménem.
9. Žalovaný dále uvedl, že druhý výrok napadeného rozhodnutí je plně v souladu s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). K meritu věci poukázal na to, že povinný subjekt má upravenou kybernetickou bezpečnost. Sdělení jakýchkoliv konkrétních informací o tom, jak a kde je umístěno technické zařízení, představuje informaci, která je předmětem ochrany a utajení. Žalobce se nedotazoval na úpravu kyberbezpečnosti. Nebylo nutné uvádět konkrétní úpravu zabezpečení. Poskytnutí informace, jak je upravena kybernetická bezpečnost, také představuje bezpečnostní riziko. Proto bylo poskytnutí informace odmítnuto. Podle vyhlášky č. 82/2018 Sb., o bezpečnostních opatřeních, kybernetických bezpečnostních incidentech, reaktivních opatřeních, náležitostech podání v oblasti kybernetické bezpečnosti a likvidaci dat (vyhláška o kybernetické bezpečnosti), účinné do 31. 10. 2025 jsou hrozby uvedeny obecně (např. body 5 a 6, 15 a 17 přílohy č. 3 vyhlášky). K fyzickému umístění serveru se váže hrozba uvedená pod bodem 6 přílohy č. 3 téže vyhlášky.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde o žalobu věcně projednatelnou. Soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci na výzvu nesdělili, že s takovým postupem nesouhlasí, tudíž se jejich souhlas presumuje (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, protože soud si při posouzení věci vystačil s obsahem správního spisu, jímž se dokazování neprovádí [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“ ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS)].

Posouzení věci soudem

11. Žalobce od Městské policie Příbram požadoval informace o serveru, na který jsou ukládány fotografie z automatického rychloměru. Požadoval tedy informace týkající se organizačních záležitostí městské policie při měření rychlosti [§ 79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 31. 3. 2024], nikoli informace o projednávání konkrétního přestupku. V takovém případě jde o informace poskytované v rámci samostatné působnosti (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 19. 6. 2024, č. j. 37 A 13/2024-47, body 7–8, a ze dne 22. 7. 2025, č. j. 41 A 34/2025-22, bod 11). Při poskytování informací spadajících do samostatné působnosti jsou povinnými subjekty podle zákona o svobodném přístupu k informacím územní samosprávné celky jako takové, a nikoliv jejich orgány, a to bez ohledu na to, který orgán obce žádost fakticky vyřizoval (rozsudek NSS z 27. 10. 2010, č. j. 4 Ans 13/2008-87, shodně Furek, A., Rothanzl, L., Jírovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím*.

Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016). V projednávané věci je tedy povinným subjektem město Příbram, nikoli jeho městský úřad, který o žádosti rozhodl.

12. Soud se předně zabýval námitkou nesrozumitelnosti a rozpornosti výroků napadeného rozhodnutí.
13. Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu.
14. Podle § 90 odst. 1 písm. c) věty před středníkem správního řádu, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit.
15. Podle § 90 odst. 5 správního řádu, neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změnit nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.
16. Obecně platí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost mimo jiné v případě, že z něho nelze seznat, jak správní orgán rozhodl. To může být dáno absencí výroku, nedostatky jazykového vyjádření výroku nebo jeho vnitřní rozporností. O nesrozumitelnost však nejde, pokud lze nedostatky odstranit výkladem, tj. nejsou-li po interpretaci rozhodnutí jako celku s přihlédnutím k obsahu správního spisu a úkonům orgánů a účastníků pochyby o jeho významu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72).
17. Výrok I napadeného rozhodnutí zní: „Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c/ zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu se rozhodnutí povinného subjektu Městského úřadu Příbram č. j. MeUPB 131962/2023 ze dne 21. 12. 2023 mění ve výrok: ‚Podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím se poskytnutí informace odmítá‘ a nahrazuje se následujícím výrokem: ‚Podle ustanovení § 15 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. d/ zákona o svobodném přístupu k informacím se poskytnutí informace odmítá.‘.“
 Výrok II napadeného rozhodnutí zní: „Podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu se odvolání žadatele Karla Koboutka proti rozhodnutí povinného subjektu Města Příbram č. j. MeUPB 131962/2023 ze dne 21. 12. 2023 o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací zamítá a rozhodnutí se potvrzuje.“
18. NSS se v rozsudku ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 As 30/2011-127, vyjádřil ke způsobu hodnocení pochybení správních orgánů při aplikaci § 90 odst. 5 správního řádu tak, že „[v] případě procesních pochybení je totiž nutno vždy pečlivě vážit, zda mohla vůbec představovat reálný zásah do právní sféry adresáta rozhodnutí, které z tohoto procesu vzešlo. Přílišné lpění na dodržení všech formalit správního procesu vede k přehlížení elementárního faktu, a sice že cílem řízení je hmotně právní posouzení věci (předmětu řízení), přičemž procesní pravidla jsou jen nástrojem, který k tomu cíli vede. Nelze, pochopitelně procesní pravidla bagatelizovat či dokonce na jejich dodržování rezignovat; vždy je však nutné případně zjištěné deficity řízení poměřit tím, zda mohly reálně ovlivnit jeho výsledek, či jinak zasáhnout do právní sféry účastníka řízení.“
19. Jak vyplývá z výše uvedené citace výroků napadeného rozhodnutí, žalovaný se dopustil pochybení. Prvostupňové rozhodnutí jednak změnil, současně ale druhým výrokem zamítl odvolání a prvostupňové rozhodnutí i potvrdil. Soud má nicméně za to, že výrok napadeného rozhodnutí není nesrozumitelný a takový výklad by byl přepjatě formalistický. I nedostatky výroku jevícího se při prvním pohledu jako nesrozumitelný lze (a to Shodu s prvopisem potvrzuje: X

i v projednávané věci) částečně odstranit výkladem v kontextu s jeho odůvodněním. Zdejší soud proto nepovažuje napadené rozhodnutí za zcela nesrozumitelné (srov. výše odkazovaný rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž seznatelné, že žalovaný chtěl toliko formálně doplnit náležitost prvostupňového rozhodnutí, protože městský úřad „v odůvodnění rozhodnutí odkázal na důvod odmítnutí poskytnutí informací naplňující ustanovení § 11 odst. 1 písm. d/ informačního zákona, avšak opomněl toto zákonné ustanovení současně uvést také do výroku svého rozhodnutí. S ohledem na procesní hospodárnost nadřízený orgán rozhodnutí změnil tak, že výrok rozhodnutí dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c/ správního řádu doplněním o toto ustanovení změnil.“ Zároveň je ale z odůvodnění patrné, že podle názoru žalovaného věcně obstál důvod, pro který městský úřad požadované informace žalobci odmítl poskytnout (odkazem na bezpečnostní opatření), z čehož odvodil žalovaný svůj následující (avšak chybný) postup, že „nadřízenému orgánu nezbylo, nežli odvolání žadatele jako nedůvodné zamítnout a rozhodnutí povinného subjektu jako věcně správné a zákonné potvrdit.“ Ačkoli lze z uvedených citací dovodit, že žalovaný považoval prvostupňové rozhodnutí za věcně správné, tedy že měl za to, že městský úřad správně vyhodnotil důvody pro neposkytnutí informací, a nepovažoval tak v této části odvolání za důvodné, tak nepostupoval správně, když v situaci, měnil-li (byť jen pro formální vadu) výrok prvostupňového rozhodnutí, jej současně potvrdil a odvolání zamítl. Žalovaný nemohl prvostupňové rozhodnutí (v celém rozsahu) potvrdit, když ho v části změnil, ačkoli podle žalovaného obstály důvody, na kterých městský úřad své rozhodnutí postavil. Správní řád nepřipouští kombinaci výroku o změně rozhodnutí a o jeho potvrzení a zamítnutí odvolání.

20. Třebaže lze dle soudu z odůvodnění napadeného rozhodnutí porozumět úvaze žalovaného, jak prvostupňové rozhodnutí zhodnotil – považoval ho za věcně správné, byť s formální vadou výroku, je zřejmé, že se žalovaný dopustil pochybení, které má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Za vadu, která by neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, by mohla být považována toliko vada, při jejíž absenci by zůstal výrok napadeného rozhodnutí stejný. Taková situace ovšem v projednávané věci nastat nemůže, neboť odvolací orgán nemůže v odvolacím řízení současně změnit prvostupňové rozhodnutí a vedle toho zamítnout odvolání a potvrdit prvostupňové rozhodnutí. Jelikož žalobce na tuto vadu poukazuje, soud musel napadené rozhodnutí pro pochybení ve výroku zrušit jako nezákonné podle § 78 odst. 1 s. ř. s. I kdyby však bylo možné dospět k závěru, že vytknutá vada nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, tak je napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, pro kterou musí být stejně zrušeno (srov. odůvodnění níže).
21. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost z důvodu, že správní orgány v rozhodnutích nepoukázaly na konkrétní bezpečnostní opatření dle zákona o kybernetické bezpečnosti a že z rozhodnutí neplyne, proč by poskytnutím informací byla výrazně nebo přímo ohrožena účinnost bezpečnostního opatření.
22. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z odůvodnění zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o podstatných skutečnostech (srov. např. rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45). Současně je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat rozhodnutí pro nemožnost zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS z 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm

nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Současně platí, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů představují z hlediska soudního přezkumu jeden celek a mohou se argumentačně doplňovat v obou směrech (rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).

23. Podle § 11 odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud její poskytnutí významně nebo přímo ohrožuje účinnost bezpečnostního opatření stanoveného na základě zvláštního předpisu pro účel ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku.
24. Podle § 4 odst. 1 zákona o kybernetické bezpečnosti se bezpečnostním opatřením rozumí souhrn úkonů, jejichž cílem je zajištění bezpečnosti informací v informačních systémech a dostupnosti a spolehlivosti služeb a sítí elektronických komunikací v kybernetickém prostoru.
25. Podle § 5 odst. 1 zákona o kybernetické bezpečnosti jsou bezpečnostními opatřeními a) organizační opatření a b) technická opatření. Organizační opatření jsou vyjmenována v § 5 odst. 2; technická opatření v § 5 odst. 3 téhož zákona.
26. Městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že poskytnutím požadovaných informačně a hardwarově zásadním způsobem strategických informací by postupoval v rozporu se zásadami kybernetické bezpečnosti, a mohl by tak ohrozit ochranu vlastní sítě a programů před případným digitálním útokem, jehož cílem by mohlo být zasažení, změna nebo zničení informací nebo přerušení běžných procesů úřadu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí citoval § 4 odst. 1 zákona o kybernetické bezpečnosti. Doplnil, že pokud městský úřad v dané věci poukázal na bezpečnostní opatření a zásady kybernetické bezpečnosti, které brání poskytnutí požadované informace, má tuto argumentaci za postačující a za souladnou s citovaným ustanovením zákona o kybernetické bezpečnosti. Požadované informace jsou svým významem citlivé a není žádoucí, aby vešly prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím v obecnou známost, resp. poskytnutí takových informací by bylo v rozporu s povinnostmi, které zákon o kybernetické bezpečnosti městskému úřadu ukládá.
27. Předně je třeba uvést, že žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nenamítal, že by neobsahovalo odkazy na konkrétní bezpečnostní opatření. Nelze proto klást žalovanému k tíži, že se k uvedené otázce výslovně a pregnantně nevyjádřil. Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pouze polemizoval o tom, že mu není zřejmé, jak by mohl využít informace k digitálnímu útoku. Měl za to, že sdělení umístění serveru nemůže vést k útoku, pokud by nebyl umístěn „někde volně na ulici“. Z uvedené argumentace tak lze mít za to, že se žalobce nedožadoval vysvětlení prostřednictvím přesných odkazů na bezpečnostní opatření, ale toliko zpochybňoval vlastní důvod odmítnutí – neměl podmínky pro odmítnutí za naplněné.
28. Z rozhodnutí správních orgánů pak vyplývá, že správní orgány mají za to, že by poskytnutím informací došlo k ohrožení a narušení ochrany vlastní sítě městského úřadu a jeho programů před případným digitálním útokem. Správní orgány ovšem tento závěr blíže nevysvětlily, neupřesnily, jak by mohla být ta která požadovaná informace typově zneužita pro konkrétní (ve vztahu k požadavku na sdělení umístění serveru nejen kybernetický) útok.

29. Kybernetická bezpečnost je založena na eliminaci hrozeb, kterými se rozumí potenciální příčina kybernetické bezpečnostní události nebo kybernetického bezpečnostního incidentu, která může způsobit škodu [§ 2 písm. e) vyhlášky o kybernetické bezpečnosti], a to především prostřednictvím bezpečnostních opatření (§ 4 odst. 1 zákona o kybernetické bezpečnosti).
30. Informace se dle § 11 odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytne pouze v případě, že by její poskytnutí významně nebo přímo ohrozilo účinnost bezpečnostního opatření. Výkladem těchto pojmů se zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 31. 10. 2022, č. j. 9 A 161/2019-73. K § 11 odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím citoval z důvodové zprávy a doporučení Národního úřadu pro kybernetickou a informační bezpečnost (NÚKIB): „*další konkretizací navržené výjimky jsou parametry významného nebo přímého účinku posuzované informace. Významné ohrožení účinnosti by mělo být takové, které by samo o sobě vedlo k nemožnosti zajistit chráněný účel. Například při ostraze budov by znamenalo úplnou nejistotu o tom, zda se do budovy dostane či dostala neoprávněná osoba, tedy například výpadek části senzorů, monitoringu apod., způsobený tím, že by se útočník dozvěděl údaje, které to umožní. Přímé ohrožení účinnosti by mělo být takové, které k ohrožení účinnosti bezpečnostního opatření vede přímo, tzn., nevyžaduje řady dalších informací a zjištění, náročné analýzy, filtrace a separace údajů apod. Ochranu by měly získat jen ty informace, u kterých lze prokázat kombinaci uvedených rysů – poskytnutí by významně a přímo ohrozilo účinnost bezpečnostního opatření, například v případě kybernetické bezpečnosti kybernetickou bezpečnost a bezpečnost sítí a informačních systémů. Dalším vymezujícím parametrem je nezbytnost opatření. Nebylo by totiž přiměřené, pokud by se umožnilo rozsáhlé a neobvyklé utajování informací jen proto, že si některý povinný subjekt vytvořil natolik mimořádné, komplikované či sofistikované bezpečnostní opatření, které již není nezbytné, ale jehož funkce je na mimořádném rozsahu utajování závislá. Vždy totiž existuje určitá úměrnost mezi účinností bezpečnostního opatření a tím, do jaké míry jsou o něm dostupné informace – čím méně dostupných informací, tím vyšší účinnost. Tak lze teoreticky eskalovat potřebu utajování do nekonečna. Takové opatření nemůže požívat ústavní ochranu a nemůže být oprávněným důvodem pro rozsáhlé utajování a omezení přístupu k informacím. Chránit lze toliko nezbytná opatření, což mj. plyne z ústavní kautely v čl. 17 odst. 4 Listiny, kde se přístup k informacím umožňuje omezit jen potud, pokud jde o opatření v demokratické společnosti nezbytná.“ (bod 74). S ohledem na to, že Městský soud v Praze vycházel i z doporučení NÚKIB, lze s takovým výkladem souhlasit a aplikovat jej i nyní.*
31. Informace tedy nemohou být podle § 11 odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnuty důvodně tehdy, pokud je patrná určitá intenzita hrozby konkrétně plynoucí z jejich případného poskytnutí. Jak soud ovšem podotkl výše, městský úřad ani žalovaný žádné podrobnější posouzení – podřazení požadovaných informací pod konkrétní popis hrozeb – neuvedly. Tím prakticky znemožnily soudu přezkoumat napadené rozhodnutí, resp. přezkoumat úvahy správních orgánů o důvodech, pro které se rozhodly požadované informace neposkytnout, a zatížily své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Odkaz na ohrožení účinnosti bezpečnostního opatření totiž nemůže být paušální, ale musí rozlišovat mezi jednotlivými dílčími výslovně požadovanými informacemi a současně nastínit myslitelnou souvislost mezi poskytnutím informace a zvýšením hrozby pro předmět ochrany.
32. Soud pouze nad rámec nezbytného uvádí, že si lze představit, že např. poskytnutím informace o přesném (ale nikoliv jen rámcovém) fyzickém umístění serveru by mohlo dojít

ke zvýšení rizika fyzického poškození či zničení serveru (body 2 a 6 přílohy č. 3 vyhlášky o kybernetické bezpečnosti), tedy k ohrožení fyzické a aplikační bezpečnosti. Nebo že informace o konfiguraci by mohla být zneužita například k zacílenějšímu kybernetickému útoku (bod 5 přílohy č. 3 vyhlášky o kybernetické bezpečnosti; obdobně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2024, č. j. 8 A 82/2023-43), pokud by bylo známo, jakou verzi operačního systému server používá, z jakých komponent sestává – a tedy jaké ovladače jsou patrně nasazeny – jakou technologií je připojen do sítě, jakými výkonovými parametry disponuje – a tedy jak mnoho či málo postačí k jeho přetížení – atd.¹). Ve svém důsledku by tak mohla být ochromena činnost městského úřadu a též povinného subjektu jako takového, pokud by na základě kybernetického útoku byl server vyřazen z provozu, zablokován, smazány jeho údaje apod. [Nelze přitom vycházet jen z toho, že žalobce případně takový záměr nemá. Jednou poskytnutá informace totiž bude následně veřejně přístupná komukoliv (srov. § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím)].

33. Ohledně informace o velikosti úložiště/diskového pole ale soudu není jasné, proč by její poskytnutí mělo samo o sobě zakládat či posilovat hrozbu kybernetického útoku. V napadeném i prvostupňovém rozhodnutí chybí jakékoli konkrétnější argumenty, které by svědčily o nutnosti paušálního neposkytnutí veškerých údajů. Totéž lze říci o nemožnosti poskytnutí alespoň obecnějšího údaje o umístění serveru, např. uvedením obce či městské části, v níž se nachází. Správní orgány totiž byly povinny vyvažovat konkurenční zájem na ochraně bezpečnosti veřejné infrastruktury s ústavně chráněným zájmem na poskytování informací, a tedy hledat rozumnou míru (zde detail), v níž ještě požadované informace zpřístupnit lze. Paušální přístup možný není. Soud přitom nemůže nahrazovat úvahu správních orgánů. Pokud jsou správní orgány přesvědčeny o tom, že i v těchto částech žádosti jsou pádné důvody pro neposkytnutí informací, měly to ve svých rozhodnutích vysvětlit. Následně by jejich úvahy mohl soud přezkoumat v soudním řízení a vyhodnotit, zda uvedené důvody jsou dostatečně závažné a dopadají na všechny odepřené komponenty požadované informace ve smyslu výše odkazované judikatury (opět srov. zejména rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2022, č. j. 9 A 161/2019-73).
34. V návaznosti na výše uvedené pak soud žalovanému ještě připomíná, že omezení práva na informace je třeba vykládat jako jakékoli jiné omezení základních práv restriktivním způsobem, resp. ve prospěch práva na informace (srov. nálezy Ústavního soudu z 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, a z 27. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 394/04, nebo rozsudky NSS z 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009-119, č. 2166/2011 Sb. NSS, z 14. 9. 2009, č. j. 6 As 18/2009-63, č. 1957/2009 Sb. NSS, a z 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, č. 1944/2009 Sb. NSS). Správní orgány tedy musí ve svých rozhodnutích ve vztahu ke každé požadované informaci vyjádřit konkrétní argumenty, pro které nemohou tu kterou informaci poskytnout. Nepostačuje obecný odkaz na zákonné ustanovení nebo na obecnou kategorii informací. Správní orgány musí uvést, v čem konkrétně požadovaná informace (v případě ohrožení kybernetické bezpečnosti) naplňuje tuto podmínku, jak by mohla být zneužita. Správní orgány samozřejmě neuvedou konkrétní *návod* ke zneužití takové informace, ale

¹ Srov. odbornou literaturu dostupnou v právním informačním systému Beck-online: Ramešová, K. Právní regulace kybernetické bezpečnosti a její meze. 1 vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, 265 s., ve které jsou v části druhé, kapitole III popsány případy narušení dostupnosti informací a dat, právě i v důsledku poskytnutí informací o konfiguraci počítačového zařízení: „*Díky interním informacím byl kód počítačového červa před zahájením útoku několikrát přizpůsoben, aby bylo zaručeno, že k účinku dojde pouze při nálezů specifické konfigurace počítačového zařízení a podmínek v počítačové síti.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje: X

typologicky/*relativně obecně* musí nastínit důvody pro konkrétní obavy, že by právě taková informace mohla být zneužita.

35. Soud tedy vyhodnotil napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože z něho nelze seznat konkrétní důvody pro neposkytnutí požadovaných informací žalobci. Soud tak napadené rozhodnutí zrušil i podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
36. Soud pro úplnost uvádí, že žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že přestože má žalobce datovou schránku, žádost i další podání podávala nejprve jiná osoba žalovanému z úřední činnosti známá svými dotazy na fotografie z rychloměrů, obstrukcemi v přestupkovém řízení apod. Toto tvrzení nicméně nemá vliv na posouzení věci. Správní orgány totiž nezaložily svá rozhodnutí na zneužití či obcházení práva. Absenci příslušného odůvodnění nelze doplnit ve vyjádření k žalobě (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).

Závěr a náklady řízení

37. S ohledem na shora uvedené závěry soud napadené rozhodnutí zrušil jak pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve vztahu k zjištěné vadě výroku napadeného rozhodnutí, tak pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve vztahu k absenci konkrétních důvodů odůvodňujících *en bloc* neposkytnutí veškerých požadovaných informací. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným závazným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud nemohl přikázat povinnému subjektu požadované informace poskytnout. Aplikace § 16 odst. 6 informačního zákona totiž není na místě, je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (viz např. již rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003 – 73, č. 1469/2008 Sb. NSS).
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, náleží plná náhrada nákladů řízení. Náklady důvodně vynaložené žalobcem v řízení před soudem tvoří zaplacený soudní poplatek **3 000 Kč** za podání žaloby a náklady na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (viz čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.). Za zastoupení náleží zástupci žalobce dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu odměna za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby) ve výši 3 100 Kč (celkem **6 200 Kč**). Vedle odměny přísluší zástupci též náhrada hotových výdajů za dva uvedené úkony právní služby ve výši 300 Kč za úkon dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu (celkem **600 Kč**). Náklady žalobce celkem činí **9 800 Kč**. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý dle § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty Shodu s prvopisem potvrzuje: X

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. října 2025

Mgr. Ing. Petr Šuránek v.r.
předseda senátu